

Sundhedspleje og spædbarnsterapi.

En kort beretning om, hvordan viden om spædbarnsterapi kan bruges i sundhedsplejen.

Besøg hos 22 måneder gammel pige Lise, som er født med en alvorlig hjertefejl.

Jeg er på et sidste besøg hos Lise og hendes mor Kirsten. Familien består også af far Lars og storesøster Mille samt storebror Brian.

Lise blev født til termin og kom med familien hjem 4 timer efter fødslen.

Sundhedsplejersken er på et tidligt besøg 3 dage efter fødslen. Hun synes Lise er bleg og henviser til egen læge, som indlægger Lise på Skejby sygehus. Lise har en stor hjertefejl. Lise er nu indlagt de næste 5 måneder, hvor hun bliver opereret flere gange i hjertet, og hendes ene lunge falder også sammen.

Efter hjemkomsten fra Skejby sygehus besøger jeg familien flere gange. Nu 22 måneder gammel er Lise i fin trivsel og udvikling. Hun går til kontrol på Skejby sygehus.

Jeg har i løbet af den tid, jeg er kommet hos familien læst om spædbarnsterapi og set en video om emnet. Jeg tænker, det har været en voldsom oplevelse for Lise med den lange indlæggelse, operationer med mere. Det må derfor være vigtigt at få sat ord og følelser på hendes oplevelser. Som man siger indenfor spædbarnsterapi: "Lad aldrig barnets smerte blive glemt." "Alt usagt binder energi."

Jeg spørger mor, om de har talt med Lise om indlæggelsen, og det de oplevede på sygehuset. Mor siger, det har de ikke. Jeg spørger, om de har nogle billeder fra tiden på sygehuset. Mor sætter en DVD på med billeder fra indlæggelsen. DVD'en har de fået fra sygehuset. Der kommer et billede frem med en lille og tynd Lise, der bla. har sonde i næsen, så hun kan få mad. Lises ansigtsudtryk er bange. Lise bliver nu meget urolig, hun løber frem og tilbage over stuegulvet med armene baskende som en fugl. Mor sidder lidt ude til siden, og tårerne triller med af hendes kinder.

Jeg begynder med at sige, at det har været en meget voldsom oplevelse at have været indlagt. Der er sket mange ting, som har gjort ondt. Jeg beskriver, at jeg kan se at Lise var bange, at far og mor også har været bange, da de holder rigtig meget af Lise, og de var bange for at miste hende.

Det var svært og meget ubehageligt at skulle have mad gennem næsen, at skulle bedøves, få taget blodprøver og næsten ikke kunnet få luft. Der har været mange ting, som gjorde ondt. Jeg fortæller Lise, at far og mor var nødt til at lade lægerne og sygeplejerskerne gøre tingene, selv om det gjorde ondt på Lise. Det var nødvendigt for at Lise kunne overleve.

Jeg fortæller også flere gange Lise, at forældrene elsker hende.

Lise falder til ro, efterhånden som jeg sætter ord på de billeder, der toner frem på fjernsynet. Lise kommer og sætter sig ved mig, mor sidder ved siden af, og hun bliver også rolig. Mor får lov til at være der med sin sorg over den hårde start på livet, som Lise fik.

Vi fortsætter med at se billederne med mine ord på oplevelser og følelserne. Billederne slutter med, at Lise nu er blevet så rask, at hun kan komme med far og mor hjem.

Jeg opfordre mor til, at de sammen kan se billederne igen, og det så er vigtigt at sætte ord på Lises oplevelser på billederne. Det er også vigtigt, at mor selv har det rimeligt med at se billederne.

Jeg taler senere med mor, der fortæller, at Lise har det godt. Der kom mere ro på Lise efter, vi sammen havde set billederne.

For mig var det meget slående, hvor bange og urolig Lise blev, da vi startede med at kigge på billederne. Det var ingen tvivl om, at hun huskede. Men endnu mere forunderligt var det at opleve, at Lise blev rolig ved, at der kom ord på oplevelserne og følelserne.

Jeg har i andre tilfælde ikke haft billeder, men ud fra forældrenes beskrivelse, sat ord på det børnene har oplevet.